

Мечката разбра, че е мъчно на стареца. Изправи се, пригърна го като човѣкъ и зарева съ страшенъ гласъ, отъ който закънѣ гората.

— Мм! Мм!

Вълците изведнажъ се спрѣха уплашени. Озърнаха се назадъ. И пакъ тръгнаха.

Дѣдо Маринчо се изправи срѣдъ поляната. Дигна ржце къмъ небето и почна да се моли.

— Мечката ревѣше съ дигнати лапи къмъ небето, като да се молѣше и тя.

Вълците наблизиха. Мечката прокликна къмъ тѣхъ и зарева разярена. Дѣдо Маринчо седна.

— Стой, Мецо! Легни на колѣното ми! Нека дойдатъ... Елате, елате да видимъ вие глупавитѣ какво искате!

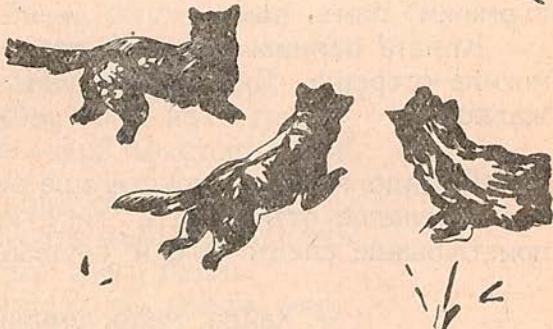
Вълците полека наблизиха. Заобиколиха мечкаря и мечката. Клекнаха на колело. И загледаха мечката, която лежеше на колѣното на човѣка.

— Кажете де? — попита дѣдо Маринчо вълците. — Що искате? Азъ съмъ вече старъ, не мисля за себе си. А вие сте много глупави. Откѫде знаете, че тоягата не гърми? Откѫде знаете, че мечката нѣма страшни зѣби. Я погледнете нейнитѣ голѣми зѣби!

И той разтвори устата на мечката.

Мечката изрѣмжа и поискава да скочи. Синджирътъ ѝ издрънча. Вълците настрѣхнаха.

— Стой, Мецо. Азъ ще имъ кажа съ добро. Че ако не слушашъ — твоя работа. — Ти си старъ и по-уменъ,

и/с